Έλληνες Άγιοι της Κάτω Ιταλίας (Καλαβρίας-Σικελίας) (Παν. Μαρτίνης, Δρ. Θ.)

Categories : ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ

Date : 1 Μαΐου, 2007

Κριτική στο βιβλίο του Παναγιώτη Μαρτίνη, Δρος Θεολογίας, με τίτλο Έλληνες Άγιοι της Κάτω Ιταλίας", έκδ. Ιερού Ναού Αγίας Τριάδος, Πάτρα 2006

Ἕνα θαυμάσιο βιβλίο κυκλοφορήθηκε προσφάτως ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν Πάτραις ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Συγγραφεύς του ὁ Δρ. Θεολογίας κ. Παν. Μαρτίνης, τ. Σχολικὸς Σύμβουλος, γνωστὸς καὶ ἀπὸ ἄλλα πονήματά του (α΄. «Ὁ σαλὸς ἅγιος Ἀνδρέας καὶ ἡ σαλότης στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία», ἔκδ. «Τήνου», Ἀθῆναι 1988, β΄. «Ἀσκητικὲς ἀκρότητες στὸν ὀρθόδοξο μοναχισμό», ἔκδ. «Τήνου», Ἀθῆναι 2000, γ΄. «Ὁ Καλαβρυτινὸς ἀγωνιστὴς ἱεράρχης Ἰωνᾶς Κωνσταντινίδης (+1853)», ἔκδ. «Τήνου», Ἀθῆναι 2003, δ΄. «Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος στὴν Μεγάλη Ἑλλάδα», ἔκδ. «Ἱδρύματος Δούκα», Πάτραι 2001, κτλ).

Τὸ καινούργιο αὐτὸ βιβλίο του φέρει τὸν τίτλον: «Ἕλληνες Ἅγιοι τῆς Κάτω Ἰταλίας», καὶ ἀποτελεῖ ἕνα Συναξάρι τῶν πολλῶν καὶ ἀγνώστων βυζαντινῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν κατὰ τὴν περίοδο τῶν αἰώνων 9^{ου}-12^{ου}, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

Μία ἱστορικὴ εἰσαγωγὴ κατατοπίζει τὸν ἀναγνώστη γιὰ τὴν σχέσι τῆς περιοχῆς αὐτῆς μὲ τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Νέας Ρώμης, γιὰ τὶς ἀμφίδρομες, κατὰ καιρούς, μετακινήσεις τῶν μοναχῶν μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος, καθὼς καὶ γιὰ τὴν δύσμοιρην τύχην τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Καλαβρίας καὶ τῆς Σικελίας μετὰ τὴν Φραγκοκρατίαν τοῦ 1204 μ.Χ.

Ἀκολουθεῖ ἕνας «Κατάλογος, μὲ ἕνα σχετικὰ μεγάλο ἀριθμὸ ἰταλο-ἑλλήνων Ἁγίων», ἐρανισμένος «ἀπὸ τὶς θεολογικὲς καὶ ἁγιολογικὲς ὁμιλίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὅταν τὸν Μάρτιο τοῦ 2001 πραγματοποίησε προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψη στὰ ἅγια χώματα τῆς Μ. Ἑλλάδος... Οἱ ἀναφορὲς τοῦ Πατριάρχου ἔχουν τὴν ἰδιαιτερότητα ὅτι περιλαμβάνουν κάθε Ἅγιο, ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ὁποίου περνοῦσε ὁ ἴδιος μέ τὴν συνοδεία του ὡς προσκυνητής, καὶ μὲ συντομία ἀναφερόταν στὴν ζωὴ καὶ τὴν δράση του...».

Τέλος, ἕπονται, ἐν εἴδει συναξαρίων, οἱ σύντομοι Βίοι α΄) 3 Σικελῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν καὶ ἔδρασαν εἰς τὴν Ἀνατολήν, δηλ. τοῦ ἁγίου Μεθοδίου πατριάρχου Κων/πόλεως, τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἐπισκόπου Μεθώνης καὶ τοῦ ὁσίου Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου, β΄) 9 γνωστῶν, μᾶλλον, Ἰταλο-Ἑλλήνων Ἁγίων, ὅπως ὁ ὅσιος Ἠλίας ὁ Νέος, ὁ ὅσιος Ἠλίας ὁ Σπηλαιώτης, ὁ ὅσιος Νεῖλος ὁ Νέος, ὁ ὅσιος Φαντῖνος ὁ Νέος, κ.ἄ., καὶ γ΄) 15 ἀγνώστων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Καλαβρο-Σικελῶν Ἁγίων.

Κατόπιν ὅλων τούτων, φαίνεται νὰ ἐπιτυγχάνεται ἀρίστως ὁ σκοπὸς τοῦ συγγραφέως, «νὰ παρουσιάσει (δηλαδὴ) αὐτοὺς τοὺς Ἁγίους στὸν εὐρύτερο ὀρθόδοξο χῶρο καὶ νὰ κάνει γνωστὸ ὅτι αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι εἶναι δικοί μας, ὅπως καὶ οἱ ἀντίστοιχοι τῆς Ὀρθόδοξης Ἀνατολῆς...».

Ἐάν, μάλιστα, ἐκδιδόταν κάποτε μία μετάφρασι τοῦ καλοῦ αὐτοῦ πονήματος εἰς τὴν ἰταλικήν, τότε ὁ μικρὸς αὐτὸς Συναξαριστὴς θὰ ἀποτελοῦσε μία γέφυρα πνευματικῆς συνεστιάσεως καὶ ψυχικῆς εὐωχίας τῶν Νεο-ἑλλήνων μετὰ τῶν Νεο-ἰταλῶν Ρωμιῶν ...

Ο ΒΙΒΛΙΟΦΟΡΟΣ